

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Nu håber jeg ikke, hr. Poul Dam vil føle sig alt for meget stødt, når jeg må sige til ham, at jeg i og for sig synes, at lovforslaget og især dets motivering er meget fornuftig — i hvert fald motiveringen er meget fornuftig. Men lovforslaget er kommet så underligt post festum. Her er SF altså dårlig nok kommet op af starthullerne, før vi har fået gennemført et kapitalmarkedsråd. At man så ikke er helt tilfreds med de beføjelser, kapitalmarkedsrådet har fået, skal jeg vende tilbage til. Men jeg vil gerne forinden give tinget et par oplysninger om, hvorledes vi fra regeringens side ser på baggrunden for vores kapitalmarkedssituation.

Ifølge de statistiske oplysninger, der foreligger, er de faste investeringer i Danmark steget fra 1960 til 1970 fra 19,4 pct. af bruttonationalproduktet til 22,2 pct. Der er altså sket en glædelig stigning, kan man sige, i de faste investeringer, men de faste investeringers fordeling på de forskellige områder er til gengæld efter vor opfattelse ikke særlig heldig.

Det viser sig, at de to områder, som er steget mest, nemlig boligbyggeriet og offentlige investeringer, er steget fra tilsammen at være 6,4 pct. af bruttonationalproduktet til i 1970 at være 10,6 pct. Samtidig er de private erhvervsinvesteringer faldet fra 13,0 pct. til 11,6 pct. Men inden for de private erhverv viser det sig, at de to hovederhverv, vi har, industri og landbrug, tilsammen er faldet fra 5,3 pct. til 3,4 pct. Det må siges ikke at være nogen acceptabel udvikling. Derfor må det være en opgave for kapitalmarkedsrådet at analysere denne udvikling, gennemdrøfte den og eventuelt komme med forslag om, hvorledes man skal prøve på at dreje udviklingen, således at de i snæver forstand produktive erhverv får en større andel af kapitalressourcerne. Det må så til gengæld medføre, at de andre områder kommer til at få en mindre andel af kapitalressourcerne. Det gælder de offentlige investeringer, og det gælder boligbyggeriet. Det må man overveje, det må man drøfte, og så må man finde frem til, hvilken målsætning man vil have for den samlede investeringspolitik i Danmark.

Hvad angår lovforslaget, indeholder det i og for sig kun en eneste nydannelse, nemlig at der skal nedsættes en særlig kapitalsty-

relse på tre mand. Jeg har godt lagt mærke til i teksten til lovforslaget, at disse tre — det er sådan en slags gentagelse af de tre vise mænd, forstår jeg, som SF her har fundet på — skulle handle under ansvar over for økonomi- og budgetministeren. Men jeg vil nu alligevel sige, at det strider imod min principielle tankegang at anvende en sådan form, og jeg kan heller ikke tro, den virkelig er velbetænkt fra SFs side.

Da vi drøftede kapitalmarkedsrådet sidste gang her i tinget, understregede jeg — og det mener jeg må være en absolut og afgørende bestanddel af vor måde at ordne tingene på — at afgørelsen af, hvorledes der skal forholdes med vore desværre for knappe ressourcer, i sidste instans må være regeringens og folketingets. Hvordan vi rent administrativt ordner det er i og for sig et underordnet spørgsmål, men jeg ser altså i forslaget her en tendens til ligesom at ville skabe en uafhængig institution, som skulle have afgørelsen af dette aldeles centrale område i vor økonomiske politik, og det anser jeg for en uheldig måde at løse problemerne på. Derfor må jeg desværre meddele, at regeringen ikke kan tiltræde forslaget.

Det er også ganske uklart, i hvilken udstrækning denne kapitalmarkedsstyrelse skulle inddrage sig på en regulering af kapitalstrømmen. Det fremgår ikke af bemærkningerne til lovforslaget, og det fremgår heller ikke af fremsættelsestalen. Men vi har fra regeringens og også fra socialdemokratiets side klart understreget, at det, vi forestiller os med et kapitalmarkedsråd, er et samarbejde imellem staten og det private erhvervsliv, og sammensætningen af kapitalmarkedsrådet er blevet sådan, at vi dels har repræsentanter for staten og kommunerne, dels repræsentanter for pengeinstitutterne og dels repræsentanter for dem, der er brugere af kapitalen. Vi tror, at det er den bedste måde at søge dette gennemført på, fordi vi afviser en statslig detailregulering af kapitalens anvendelse. Vi tror, det ville føre til et uhyggelig bureaukratisk apparat og kunne føre til en række dispositioner, som af mange i hvert fald givetvis ville blive opfattet som fejlpositioner. Det er ikke sagt i forslaget, at noget sådant skal ske, men forslagets formulering er såpas uklar, at man må spørge sig selv, om man ikke, hvis man accepterede forslaget, løb ind i en sådan op-